

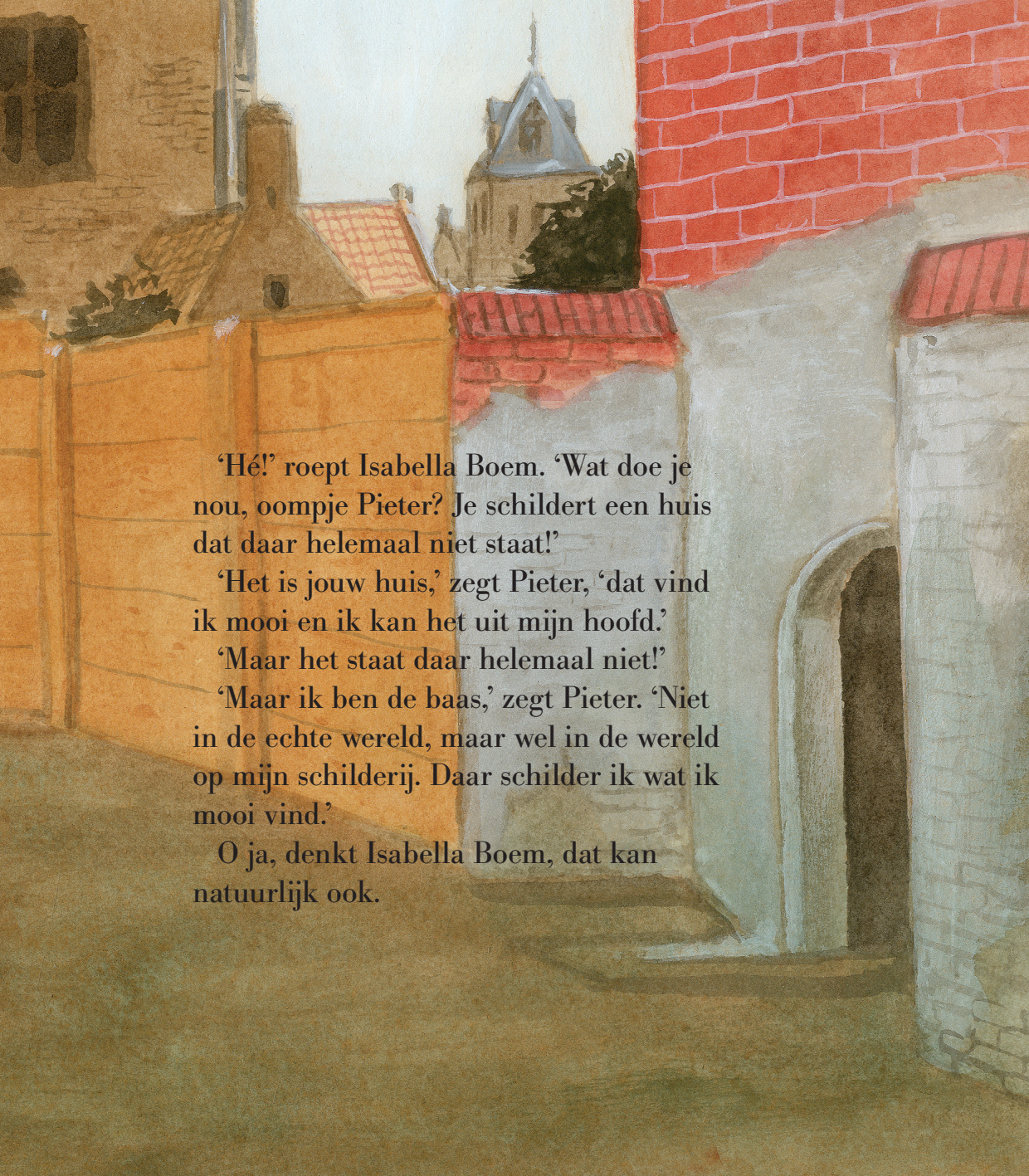
Een jaar later kent iedereen in Delft de schilder Pieter de Hooch en zijn buurmeisje Isabella Boem. Ze lopen altijd samen door de stad. Hij draagt de ezel en het doek, zij draagt de kwasten en de verf.

Als ze een mooi plekje zien, blijven ze staan. Pieter klapt de ezel uit en zet het doek erop, Isabella Boem geeft hem de kwasten en de verf. Hij schildert en zij kijkt of hij het goed doet.

‘Hé!’ roept Isabella Boem. ‘Wat doe je nou, oompje Pieter? Je schildert een huis dat daar helemaal niet staat!’

‘Het is jouw huis,’ zegt Pieter, ‘dat vind ik mooi en ik kan het uit mijn hoofd.’

‘Maar het staat daar helemaal niet!’

‘Maar ik ben de baas,’ zegt Pieter. ‘Niet in de echte wereld, maar wel in de wereld op mijn schilderij. Daar schilder ik wat ik mooi vind.’

O ja, denkt Isabella Boem, dat kan natuurlijk ook.

‘Hé!’ roept Isabella Boem. ‘Waarom hou je op? Je moet de lucht nog!’

‘Mijn blauwe verf is op,’ zegt Pieter.

‘Zal ik blauwe bloemetjes voor je stampen?’ vraagt Isabella Boem. ‘Dan kun je met het sap een mooie lucht maken.’

‘Voor deze lucht heb ik de duurste blauwe verf van de wereld nodig,’ zegt Pieter. ‘Die heet ultramarijn.’

‘Zal ik die even voor je gaan kopen?’

‘Kan niet,’ zegt Pieter, ‘die verf komt uit verre landen. Het is eigenlijk poeder, je moet er zelf verf van maken, maar er is op dit moment geen grammetje te krijgen in Delft. Ultramarijn betekent “van ver over zee”.’

‘Maar,’ zegt Isabella Boem, ‘jij schildert toch huizen die er helemaal niet staan?’

‘Als ik dat mooi vind, doe ik dat,’ zegt Pieter.

‘Weet je wat ik mooi vind?’ vraagt Isabella Boem. ‘Een lucht vol wolken.’

O ja, denkt Pieter, dat kan natuurlijk ook. En hij schildert de hemel vol wolken. Weer opgelost. Tevreden lopen ze naar huis.

‘Kijk,’ zegt Pieter, ‘zie je die man daar? Dat is Johannes Vermeer, hij is ook schilder.’

‘Ik wil dit straatje schilderen,’ zegt Johannes, ‘maar voor die lucht heb ik ultramarijn nodig, en veel ook. Maar het schip met verf is nog niet aangekomen.’

‘Dan schildert u de lucht toch vol wolken, Johannes Vermeer,’ zegt Isabella Boem, ‘dat doet oompje Pieter ook. En misschien moet u kijken of dat deurtje daar open kan, dan wordt uw schilderij mooier.’

‘Wil jij dat voor me doen, Isabella Boem?’ vraagt Johannes. ‘En vraag dan meteen wat dat jongetje onder die bank doet.’

Isabella Boem doet het deurtje open. In het steegje naast het huis staat een vrouw met een prachtige blauwe rok. Ultramarijn, zeker weten.

‘Maak die rok maar oranje, Johannes Vermeer!’ roept Isabella Boem.

‘Ik heb nog net genoeg ultramarijn voor een rok,’ roept Johannes. ‘Wat doet die jongen onder de bank?’

Isabella Boem gaat op haar knieën bij het jongetje zitten.
Prachtig, denkt Johannes. Hij trekt een stuk papier uit
zijn zak en begint te tekenen.

